

Sygn. akt VII Ka 112/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica,

Sędziowie: SO Karol Radaszkievicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant st. sekr. sądowy Marzena Wach

przy udziale funkcjonariusza celnego Urzędu Celnego w O. Wojciecha Piątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r.

sprawy M. R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 54§3 kks w zb. z art. 63§6 kks w zb. z art. 86§4 kks w zw. z art. 7§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II K 269/14

I uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

III zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. Z. kwotę 504 (pięćset cztery) zł tytułem opłaty za obronę z urzędu oskarżonego M. R. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) zł tytułem podatku VAT od tej opłaty.

Sygn. akt VII Ka 112/15

UZASADNIENIE

M. R. oskarżony został o to, że w dniu 17 kwietnia 2014 r. przez przejście graniczne w B., powiat B., woj. (...) przywiózł bez wymaganego zgłoszenia organowi celnemu oraz bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy i jednostkowymi cenami detalicznymi, uchylając się od opodatkowania, z terytorium Federacji Rosyjskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroby akcyzowe w postaci:

- 2000 sztuk papierosów (...) (100 paczek),

- 9300 sztuk papierosów (...) (465 paczek),

przez co został narażony na uszczuplenie podatek VAT w wysokości 2220,00 zł. Podatek akcyzowy w wysokości 8464,00 zł oraz należność celna w wysokości 367,00 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach w II Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. w sprawie II K 269/14

orzekł:

I oskarżonego M. R. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 63 § 6 k.k.s. w zb. z art. 86 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś opierając wymiar kary art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych.

II. na podstawie art. 30 ust. 2 k.k.s. w zw. z art. 29 ust. 1 k.k.s. oraz art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie w postaci 11300 sztuk papierosów różnych marek przechowywanych w magazynie depozytowym Oddziału Celnego w B. i zarządził ich zniszczenie.

III. uwzględnić złożoną interwencję co do zabezpieczonego samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) i na podstawie art. 230 § 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócić właścicielowi N. R. dowód rzeczowy w postaci samochodu osobowego V. (...) nr rej. o nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym (...) (...) oraz jedną sztuką kluczyków do wskazanego pojazdu przechowywanego na parkingu PHU (...) w B.,

IV. na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego M. R. środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przedmiotu – samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 7100 (siedem tysięcy sto) złotych,

V. na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o Adwokaturze § 14 ust.2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. Z. kwotę 360 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 69 złotych tytułem podatku VAT od zasądzonego wynagrodzenia,

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym również kosztów zniszczenia dowodów rzeczowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca z urzędu oskarżonego zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Skarżący wyrokowi temu na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zarzucił:

- 1) obrazę prawa materialnego tj. art.54 § 3 k.k.s. polegającą na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonego wyczerpuje dyspozycję tego przepisu,
- 2) rażąco surowość kary wyrażającą się w wymierzeniu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 zł oraz środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 7100 zł, dotąd niekaranemu oskarżonemu.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 86 § 4 k.k.s., wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w łagodniejszym wymiarze oraz odstąpienie od środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 7100 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu oraz wysokości wymierzonej kary, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Przede wszystkim Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. W tym miejscu przytoczenia wymaga wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 r., zgodnie z którym zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie rewizyjnym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. (II KR 114/74 OSNKW 1975/2/28)

W świetle powyższego Sąd pierwszej instancji zasadnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do winy. (k.20) Ponadto przyjęcie winy oskarżonego nastąpiło w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w szczególności w postaci zeznań świadka K. M. (k.31,57) oraz dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania przedmiotów (k.4), protokołu przeszukania (k.5), protokołu taryfikacji i ceny (k.10). Sąd Okręgowy podziela ocenę tychże dowodów dokonaną przez Sąd I instancji.

Omawiając w pierwszej kolejności zarzut skarżącego dotyczący obrazy prawa materialnego tj. art.54§3 k.k.s. polegającego na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonego wyczerpuje dyspozycję tego przepisu, stwierdzić należy, iż kwalifikacja przypisanego oskarżonemu czynu jest prawidłowa i nie można podzielić sugestii obrońcy oskarżonego o zmianie wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 63 § 6 k.k.s. w zw. z art. 86 § 4 k.k.s.

Zaznaczyć bowiem należy, iż w zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w piśmiennictwie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym uregulowanie art. 5 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym prowadzi także do objęcia opodatkowaniem czynności przestępczych odpowiadających w swej treści czynnościom podlegającym opodatkowaniu podatkiem akcyzowym (postanowienie SN z 22.11.2011 r., IV KK 270/11, LEX nr 1095847). **Opodatkowanie powinno zatem obejmować te czynności, które co prawda były niezgodne z prawem, jednakże mogłyby one być dokonane jako legalne, i bez wątplenia podlegałyby wówczas opodatkowaniu.** Natomiast ograniczenie odpowiedzialności karnej z art. 54 k.k.s. jedynie do działalności legalnej, kreuje paradoksalną sytuację lepszego traktowania osób, które dokonywały (określonych ustawą o VAT i u.p.a.) czynności wobec uzyskanych nielegalnie wyrobów, od tych, które je wykonywały wobec wyrobów, które takich cech „nielegalności” nie posiadają.; porównaj także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie III KK 313/14.

Przepis art. 13 ust.1 pkt 1 wyraźnie stanowi, że podatnikiem akcyzy jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, która dokonuje czynności podlegających opodatkowaniu

akcyzą, w tym podmiot nabywający lub posiadający wyroby akcyzowe znajdujące się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy, jeżeli od wyrobów tych nie została zapłacona akcyza w należytej wysokości, a w wyniku kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego albo postępowania podatkowego nie ustalono, że podatek został zapłacony. Zakres przedmiotowy opodatkowania determinuje zatem jego zakres podmiotowy. Oznacza to, że obowiązek podatkowy (akcyzowy), co do zasady, zawsze ciąży na tych, przedstawionych podmiotach, o ile wykonują wskazane w przywołanym przepisie, czynności podlegające opodatkowaniu. Zdefiniowanie podmiotu akcyzy wyłącznie przez czynność podlegającą opodatkowaniu sprawia, że podmioty te nie muszą już spełniać, przed dokonaniem tych czynności, określonych (dodatkowych) warunków podmiotowych. Brak zatem jest określonego tytułu prawnego dokonania tych czynności. Każdy kto ich dokonuje staje się podatnikiem akcyzy. Równocześnie, wskazując w art. 8 czynności podlegające opodatkowaniu akcyzą, ustawa nie czyni rozróżnień dla dwóch sytuacji: wykonywania ich „legalnie” bądź „nielegalnie”.

Podzielając zatem wskazane zapatrywania Sąd Okręgowy uznał kwalifikację czynu oskarżonego przyjętą przez Sąd I instancji w rozstrzygnięciu z dnia 9 października 2014 r. za prawidłową i słuszną.

Dokonując prawidłowych ustaleń w sprawie Sąd Rejonowy także prawidłowo rozstrzygnął w kwestii wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 zł. Należy podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti trafnie wskazał okoliczności mające wpływ na wymiar kary: stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, w szczególności **wysokość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych** i stopień winy oraz okoliczności łagodzące takie jak przyznanie się oskarżonego do winy, uprzednią niekaralność (k.30). Stąd też w ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary został wyznaczony na tle przedmiotowej sprawy w sposób jak najbardziej prawidłowy, uwzględniający wszelkie dyrektywy i zasady wymiaru kary oraz cele indywidualno- i generalno- prewencyjne. Mając na względzie powyższe nie sposób uznać, iż orzeczona kara jest rażąco surowa. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w łagodniejszym wymiarze skutkowałoby niedostatecznie adekwatną dolegliwością w stosunku do wagi popełnionego czynu, polegającego na przewożeniu papierosów przez granicę państwa bez zgłoszenia celnego i uchylenia się tym samym od należnego opodatkowania, poprzez ukrycie przedmiotu opodatkowania przed właściwym organem oraz bez oznaczenia wyrobów akcyzowych odpowiednimi znakami skarbowymi akcyzy. Zwrócić należy uwagę, iż oskarżony przewoził wyroby tytoniowe w dużej ilości prowadzącej do uznania, iż ma zamiar wprowadzić je do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Rejonowy również zasadnie orzekł zgodnie z art. 32 k.k.s. od oskarżonego środek karny w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) w kwocie 7100 zł z uwagi na niemożność orzeczenia jego przypadku Trafnie bowiem ustalono, że interwenientka zachowała należyłą ostrożność i nie mogła przewidzieć, że pojazd może zostać przeznaczony przez oskarżonego do przemytu wyrobów akcyzowych. W tej sytuacji gdy pojazd podlegał zwrotowi N. R. Sąd I instancji miał obowiązek orzeczenia we wskazanym trybie; wskazany przepis bowiem wskazuje, że **sąd orzeka** .

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymano w mocy- art.437§1 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

Sąd Okręgowy na podstawie art.624§1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że przemawiają za tym względy słuszności oraz zasądził odpowiednie wynagrodzenie na rzecz adw. S. Z. za obronę z urzędu oskarżonego.